

Bionieuws 12: Miquel is weer eens op congres geweest

Heb je blond haar, een slank postuur en lange benen, dan zullen bepaalde hoogleraren trachten iets voor je te regelen. Niet iets moeilijks natuurlijk – vrede in het Midden-Oosten, een eind aan honger of een parkeervergunning in Amsterdam – maar bijvoorbeeld dat je met ze mee mag op congres. Ik vraag me af in hoeverre dit heeft meegespeeld bij de aanwezigheid op het Europees microbiologie-congres van een Slowaakse die een verhaal houdt over verschillende testen op de ziekte van Lyme die ze heeft vergeleken.

Nou ja, vergeléken: verrícht.

Om testen te evalueren heb je twee dingen nodig: positieve controles en negatieve controles. Ook in haar onderzoek hebben ze die, maar wat nou precies het verschil was tussen beide groepen weet ze niet. “Nou, die positieven zullen wel symptomen hebben gehad, hè... een tekenbeet of zo, lijkt me...” Alles aan haar straalt uit dat ze het maar stom vindt dat iemand dat vraagt.

Een toehoorder wil weten of ze op de monsters ook een confirmatie-test hebben verricht: “Ja,” antwoordt ze bits, “maar die resultaten hebben we dus niet laten zien.” (Duh! Heb je soms niet opgelet?) Einde antwoord. Het mooiste is nog wel dat ze zelf denkt dat ze het geweldig heeft gedaan, terwijl de voorzitter van de sessie wel kan janken.

Zo leip als deze Slowaakse kom je ze zelden tegen, maar hieronder een afstreek-lijstje van types sprekers die iets meer rekening zouden mogen houden met hun publiek. Je congres is niet compleet zonder één uit elke categorie:

1. De mompelaar: Is doorgaans geniaal —anders zou hij nooit meer worden uitgenodigd om te spreken— maar dat komt er erg rot uit. Praat voor de helft tegen het publiek en voor de helft in zichzelf.

2. De niet-Engels-sprekende: Variërend van de politieagent uit Allo allo, tot totaal onverstaanbare oosterlingen. “I want to remember you that...”, “Thank you for attention”, etcetera. Ik heb een half uur geluisterd naar een verhaal over “penomonía” (een soort infectie in de longen is dat).

3. De pseudo-expert: Houdt overzichtspraatjes die meer een soort capita selecta blijken. Tracht niet zozeer een overzicht te geven, maar typt het onderwerp in pubmed en iet-wiet-waait een twintigtal artikelen uit de hits. Zijn voorbereidingen zijn weinig arbeidsintensief, dus hij kan optreden als expert in ongeveer alles. Zie ook 4.

4. De copy-paster: Maakt niet echt dia's, maar knipt uit pdfjes. Wijst met de pointer onleesbare getallen in enorme tabellen aan en begint zijn zinnen doodleuk met "zoals jullie duidelijk kunnen zien".

5. De spreker die zijn dia's letterlijk opleest. Soms noodgedwongen (zie 2).

6. De spreker die niet kan klokkijken: Een verschrikking voor de voorzitters en de sprekers na hem (die door zijn schuld halverwege hun praatje de zaal zien leeglopen). Komt ook in een sneaky variant (vooral presentaties door de industrie) waarbij de laatste twintig dia's de titel "conclusie" of "tenslotte" voeren.

7. De spreker die ervan uitgaat dat zijn publiek net zoveel verstand heeft van het onderwerp als hijzelf.

8. De spreker die de wereld afreist met een set dia's die hij niet van te voren selecteert: Als iemand zijn praatje begint met "gisteren hield ik een lezing in Tokio en eergisteren in New York" moet je je hart vasthouden. Kan eindeloos doorpraten over zijn of haar onderwerp en komt in een (a) chaotische, een (b) mompelende en een (c) hyperactieve variant. Zie ook 9.

9. De spreker met duizend dia's: zapt er keihard doorheen ("wat hier op staat is niet zo belangrijk", "kijk alleen naar dit detail") en lijkt de 24 frames per seconde te willen halen, zodat het een filmpje wordt.